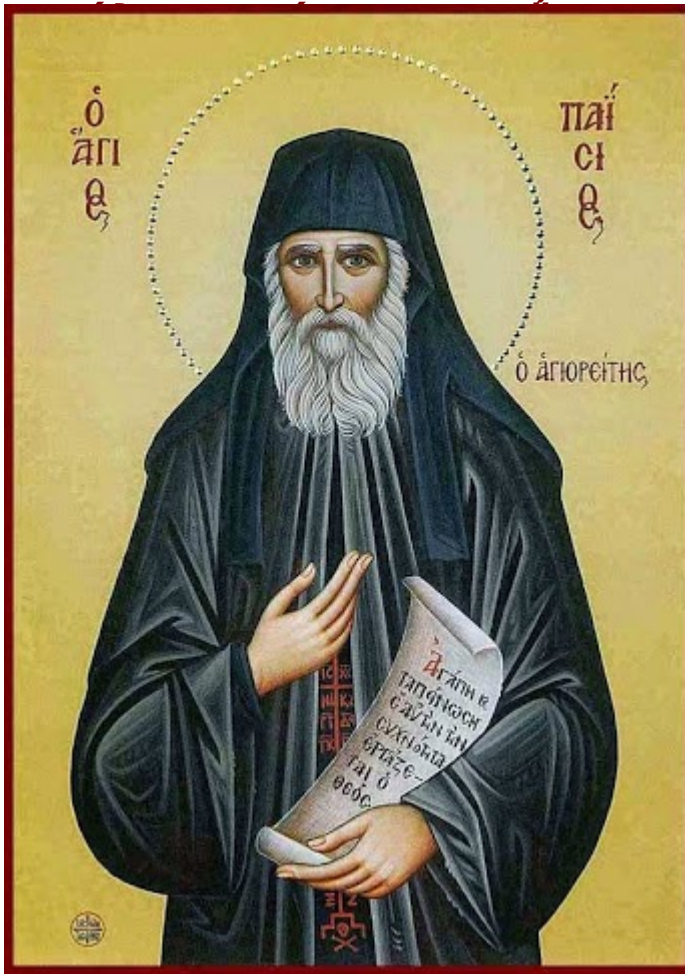

Αμαρτία και μετάνοια! Τά έκ προθέσεως

Ἁγιορείτης

[της / Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ὁρθόδοξη](#)

Νά προσέξουμε πολύ τά έκ

προθέσεως σφάλματα, γιατί αυτό πού θά εξετάση ὁ Θεός εἶναι ἡ πρόθεση μας. Τά σφάλματα πού κάνουμε ἀπό ἀπροσεξία εἶναι ελαφρότερα. Μερικές αμαρτίες εἶναι αμαρτίες, ἀλλά ἔχουν καί ελαφρυντικά.

Ἵστερα, ὅταν σφάλουμε χωρίς νά τό θέλουμε, ὁ Θεός οικονομάει ἔτσι τά πράγματα, ὥστε νά χρησιμοποιηθῆ τό σφάλμα μας γιά καλό. Δηλαδή, ὄχι ὅτι ἔπρεπε νά σφάλουμε, γιά νά γίνη αὐτό τό καλό, ἀλλὰ ἀφού σφάλουμε χωρίς νά τό θέλουμε, ὁ Θεός αξιοποιεῖ τό σφάλμα μας καί βγαίνει καλό. Ὅταν ὅμως κάνουμε ἓνα σφάλμα ἐν γνώσει μας καί ἔπειτα μετανοιώσουμε, νά ευχηθούμε νά μὴ γίνη κακό ἀπό τις συνέπειες του σφάλματος μας.

- Γέροντα, εκείνος ό μοναχός πού αναφέρει ό Ευεργετινός ότι δέκα χρόνια έπεφτε σε κάποια αμαρτία κάθε μέρα, άλλα και κάθε μέρα μετανοούσε, πώς σώθηκε;

- Εκείνος ήταν κατά κάποιον τρόπο κυριευμένος, αιχμαλωτισμένος από την αμαρτία. Δεν είχε κακή διάθεση, άλλα δέν είχε βοηθηθή, σπρώχτηκε στό κακό, γι' αυτό δικαιούτο τήν θεία βοήθεια. Πάλευε, πονούσε, είχε μετάνοια ειλικρινή, και ό Θεός τελικά τόν έσωσε. Βλέπεις, ένας μπορεί νά έχη καλή διάθεση, αν όμως δέν βοηθηθή από μικρός και παρασυρθή στό κακό, είναι δύσκολο μετά νά σηκωθή.

Κάνει μιά προσπάθεια, πάλι πέφτει, πάλι σηκώνεται, παλεύει δηλαδή. Ό Θεός αυτόν τόν άνθρωπο δέν θά τόν αφήση, γιατί ό καημένος κάνει τήν μικρή του προσπάθεια, ζητάει καί τήν θεία βοήθεια και δέν αμαρτάνει έν ψυχρώ.

Κάποιος λ.χ. ξεκινάει νά πάη κάπου, χωρίς νά έχη σκοπό νά αμαρτήσει, άλλα πηγαίνοντας του συμβαίνει ένας πειρασμός καί πέφτει σέ κάποια αμαρτία. Μετανοεί, κάνει μιά προσπάθεια, του στήνουν πάλι μιά παγίδα καί, ενώ δέν έχει διάθεση νά κάνη κάτι κακό, ό καημένος ξαναπέφτει καί πάλι μετανοεί. Αυτός έχει ελαφρυντικά, γιατί δέν θέλει νά κάνη τό κακό, άλλα παρασύρεται στό κακό καί ύστερα μετανοεί.

Όποιος όμως λέει: «γιά νά πετύχω εκείνο, πρέπει νά κάνω αυτήν τήν αδικία, γιά νά πετύχω τό άλλο, πρέπει νά κάνω εκείνη τήν πονηριά» κ.λπ., αυτός αμαρτάνει εσκεμμένως καί έν γνώσει του. Καταστρώνει δηλαδή τό αμαρτωλό του σχέδιο και βάζει πρόγραμμα μέ τον διάβολο τί αμαρτία θά κάνη. Αυτό είναι πολύ κακό, επειδή είναι προμελετημένο.

Δέν είναι ότι πέφτει σέ πειρασμό, άλλα ξεκινάει να κάνη κάτι μαζί μέ τον πειρασμό. Ένας τέτοιος άνθρωπος δέν πρόκειται ποτέ νά βοηθηθή, γιατί δέν δικαιούται την θεία βοήθεια, και τελικά πεθαίνει αμετανόητος. Άλλα και όσοι λένε ότι θά μετανοιώσουν, όταν γεράσουν, πώς είναι σίγουροι ότι θά προλάβουν νά μετανοιώσουν και δέν θά πάνε από αιφνίδιο θάνατο;

Έλεγε κάποιος εργολάβος: «όταν γεράσω, θά πάω στά Ιεροσόλυμα, θά βαπτισθώ στον Ιορδάνη ποταμό, οπότε θά εξαλειφθούν όλες οι αμαρτίες μου», και συνέχιζε νά ζή αμαρτωλά.

Τελικά, όταν πλέον δέν είχε άλλο κουράγιο, ίσα-ίσα πού μόλις περπατούσε, αποφάσισε νά πάη. Λέει σέ έναν μάστορα του: «Μάστορα, αποφάσισα νά πάω στά Ιεροσόλυμα, γιά νά βαπτισθώ στον Ιορδάνη ποταμό». «Ά, αφεντικό, τού λέει εκείνος, άν είσαι καθαρός, θά πάς αν δέν είσαι καθαρός, στον δρόμο θά μείνης!».

Λές και προφήτευσε! Μόλις πήγε στην Αθήνα νά βγάλη τά χαρτιά του, πέθανε! Τού πήραν όλα τά χρήματα οί άλλοι, τον πήγαν σέ ένα γραφείο κηδειών και από εκεί τον έστειλαν μέ το φέρετρο πίσω στον τόπο του.

Άγιος Παΐσιος, Αγιορείτης

Πηγή: artoklasia.blogspot.ca